

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ
της 22ας Ιουνίου 1989 *

Στην υπόθεση 70/87,

Fédération de l'industrie de l'huilerie de la CEE (Fediol), με έδρα τις Βρυξέλλες, εκπροσωπούμενη από τους D. Ehle, U. C. Feldmann, V. Schiller, P. C. Reszel, B. Hein, δικηγόρους Κολωνίας, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο το δικηγορικό γραφείο E. Arentz και G. Harles, 4, avenue Marie-Thérèse,

προσφεύγουσα,

κατά

Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπούμενης από τον Peter Gilsdorf, νομικό σύμβουλο, επικουρούμενο από τους H. J. Rabe και M. Schütte, της δικηγορικής εταιρίας Schön και Pflüger, με γραφεία στο Αμβούργο και τις Βρυξέλλες, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο τον Γεώργιο Κρεμλή, μέλος της νομικής της υπηρεσίας, Centre Wagner,

καθής,

που έχει ως αντικείμενο προσφυγή με την οποία ζητείται η ακύρωση της αποφάσεως 2506 της Επιτροπής, της 22ας Δεκεμβρίου 1986 (μη δημοσιευθείσα στην ΕΕ), περί απορρίψεως αιτήσεως για την κίνηση εξεταστικής διαδικασίας για αθέμιτες εμπορικές πρακτικές της Αργεντινής, όσον αφορά την εξαγωγή λιτών σόγιας προς την Κοινότητα, βάσει του άρθρου 3, παράγραφος 5, του κανονισμού 2641/84 του Συμβουλίου, της 17ης Σεπτεμβρίου 1984, για την ενίσχυση της κοινής εμπορικής πολιτικής, ιδίως στον τομέα της άμυνας κατά των αθέμιτων εμπορικών πρακτικών (ΕΕ L 252, σ. 1),

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ

συγκείμενο από τους O. Due, πρόεδρο, T. Koopmans, R. Joliet, T. F. O'Higgins και F. Grévisse, προέδρους τμήματος, G. F. Mancini, K. N. Κακούρη, F. A.

* Γλώσσα διαδικασίας: η γερμανική.

Schockweiler, J. C. Moitinho de Almeida, G. C. Rodríguez Iglesias και Diez de Velasco, δικαστές,

γενικός εισαγγελέας: W. Van Gerven

γραμματέας: D. Louterman, κύριος υπάλληλος διοικήσεως

λαμβάνοντας υπόψη την έκθεση για την επ' ακροατηρίου συζήτηση και κατόπιν της προφορικής διαδικασίας της 23ης Νοεμβρίου 1988,

αφού άκουσε το γενικό εισαγγελέα που ανέπτυξε τις προτάσεις του κατά τη συνεδρίαση της 7ης Μαρτίου 1989,

εκδίδει την ακόλουθη

Απόφαση

- 1 Με δικόγραφο που κατέθεσε στη γραμματεία του Δικαστηρίου στις 6 Μαρτίου 1987, η Fédération de l'industrie de l'huilerie de la CEE (Ένωση ελαιουργικών βιομηχανιών της ΕΟΚ, στο εξής: Fediol) άσκησε, δυνάμει του άρθρου 173, δεύτερο εδάφιο, της Συνθήκης ΕΟΚ, προσφυγή με την οποία ζητεί την ακύρωση της αποφάσεως 2506 της Επιτροπής, της 22ας Δεκεμβρίου 1986 (μη δημοσιευθείσα στην ΕΕ), που κοινοποιήθηκε στην προσφεύγουσα στις 7 Ιανουαρίου 1987. Με την απόφαση αυτή η Επιτροπή απέρριψε την καταγγελία της προσφεύγουσας που απέβλεπε στην κίνηση εξεταστικής διαδικασίας για εμπορικές πρακτικές της Αργεντινής, όσον αφορά την εξαγωγή πιτών σόγιας προς την Κοινότητα, στηριχθείσα στο άρθρο 3, παράγραφος 5, του κανονισμού 2641/84 του Συμβουλίου, της 17ης Σεπτεμβρίου 1984, για την ενίσχυση της κοινής εμπορικής πολιτικής, ιδίως στον τομέα της άμυνας κατά των αθέμιτων εμπορικών πρακτικών (ΕΕ L 252, σ. 1).
- 2 Ο κανονισμός 2641/84, που αποκαλείται « νέο μέσο ασκήσεως εμπορικής πολιτικής », αφορά τη δυνατότητα της Κοινότητας να αντιμετωπίζει εμπορικές πρακτικές τρίτων χωρών πλην του ντάμπινγκ και των επιδοτήσεων, οι οποίες είναι αθέμιτες. Κατά το άρθρο 2, παράγραφος 1, του κανονισμού αυτού, « ως αθέμιτες εμπορικές πρακτικές ... νοούνται όλες οι πρακτικές τρίτων χωρών που είναι ασυμβίβαστες, στον τομέα του διεθνούς εμπορίου, είτε με το διεθνές δίκαιο είτε με τους γενικά αποδεκτούς κανόνες ».

- 3 Ο κανονισμός 2641/84 θεσπίζει τη δικαδικασία που πρέπει να ακολουθείται για την αντιμετώπιση των εμπορικών αυτών πρακτικών. Η διαδικασία αυτή κινείται κατόπιν καταγγελίας υποβαλλόμενης εξ ονόματος κοινοτικών παραγωγών (άρθρο 3) ή κατόπιν αιτήσεως κράτους μέλους (άρθρο 4) και περιλαμβάνει δύο φάσεις.
- 4 Κατά την πρώτη φάση, η Επιτροπή εξετάζει αν η καταγγελία ή η αίτηση περιέχει επαρκή αποδεικτικά στοιχεία ως προς την ύπαρξη των καταγγελλομένων εμπορικών πρακτικών· αν οι πρακτικές αυτές είναι αθέμιτες· αν η καταγγελία ή η αίτηση περιέχει επαρκή αποδεικτικά στοιχεία ως προς τη ζημία ή την απειλή ζημίας που προκύπτει από τις πρακτικές αυτές για μια παραγωγή της Κοινότητας· και αν είναι απαραίτητο, προς το συμφέρον της Κοινότητας, να κινηθεί εξεταστική διαδικασία. Σε περίπτωση θετικής απαντήσεως στα ερωτήματα αυτά, η Επιτροπή κινεί την εν λόγω διαδικασία και συγκεντρώνει όλες τις αναγκαίες για την εξέταση πληροφορίες.
- 5 Κατά τη δεύτερη φάση, όταν, κατά την περάτωση της εξεταστικής διαδικασίας έχει αποδειχθεί η ύπαρξη τόσο της αθέμιτης εμπορικής πρακτικής όσο και η ύπαρξη της ζημίας που προκύπτει από αυτή για μια παραγωγή της Κοινότητας, η Επιτροπή αποφασίζει αν είναι απαραίτητο να ενεργήσει προς το συμφέρον της Κοινότητας. Αν αυτό είναι απαραίτητο, προτείνει στο Συμβούλιο να θεσπίσει τα κατάλληλα μέτρα εμπορικής πολιτικής, αφού κινήσει, κατά περίπτωση, τις τυπικές διεθνείς διαδικασίες διαβουλεύσεων ή διακανονισμού των διαφορών.
- 6 Στην προσβαλλόμενη πράξη αναφέρεται ότι η καταγγελία της Fediol αφορούσε δύο πρακτικές της Αργεντινής, τις οποίες η καταγγέλλουσα χαρακτήρισε ως « αθέμιτες εμπορικές πρακτικές », δηλαδή:
- ένα σύστημα διαφορικών φόρων κατά την εξαγωγή των προϊόντων που έχουν ως βάση τη σόγια (σπόροι, λάδι και πίτες), δυνάμει του οποίου η εξαγωγή σπόρων σόγιας — πρώτη ύλη για την παρασκευή λαδιού σόγιας και πιτών σόγιας — υπόκειται σε υψηλότερους φόρους απ' ό,τι η εξαγωγή λαδιού και πιτών σόγιας. Οι φόροι αυτοί υπολογίζονται εξάλλου βάσει τεχνητών τιμών αναφοράς, που έχουν καθοριστεί από τις αρχές της Αργεντινής ανεξάρτητα από τις τιμές της παγκόσμιας αγοράς·

- ποσοτικούς περιορισμούς κατά την εξαγωγή σπόρων σόγιας, ιδίως υπό τη μορφή καταχωρήσεως και σποραδικής αναστολής των εξαγωγών βάσει διοικητικών οδηγιών.
- 7 Κατά την Fediol οι προαναφερθείσες πρακτικές προκάλεσαν σοβαρή ζημία στην ευρωπαϊκή ελαιουργική βιομηχανία, επειδή είχαν ως αποτέλεσμα:
- την αποθάρρυνση της εξαγωγής σπόρων σόγιας και, επομένως, την αύξηση της προσφοράς των προϊόντων αυτών στην αγορά της Αργεντινής και τη μείωση της τιμής πωλήσεώς τους προς την ελαιουργική βιομηχανία της Αργεντινής·
 - τη διασφάλιση, συνεπώς, στην εν λόγω βιομηχανία, σημαντικών περιθωρίων τρίψεως κατά τη μεταποίηση των σπόρων σε λάδι και πίτες σόγιας, δεδομένου ότι η βιομηχανία αυτή μπορούσε να αγοράσει την πρώτη ύλη — τους σπόρους σόγιας — σε τιμή χαμηλότερη από εκείνη της παγκόσμιας αγοράς. Το πλεονέκτημα αυτό της επέτρεψε όχι μόνο να αντισταθμίσει το χαμηλό φόρο που επιβαρύνει την εξαγωγή λαδιού και πιτών, αλλ' επίσης να πωλήσει τα δύο αυτά προϊόντα σε τιμές πολύ κατώτερες της συνήθους και των τιμών που συνήθως ζητούνται από την ευρωπαϊκή ελαιουργική βιομηχανία.
- 8 Προκειμένου να στηρίξει την άποψη αυτή, η Fediol ισχυρίστηκε στην καταγγελία της ότι οι προαναφερθείσες πρακτικές ήταν αντίθετες προς τα άρθρα III, XI και XXIII της Γενικής Συμφωνίας Δασμών και Εμπορίου (στο εξής: ΓΣΔΕ), είτε ληφθούν υπόψη μεμονωμένα είτε από κοινού. Στις παρατηρήσεις της, τις οποίες κατέθεσε ενώπιον της Επιτροπής στις 9 Μαΐου 1986, η Fediol υποστήριξε ότι οι πρακτικές αυτές ήταν επίσης αντίθετες προς τα άρθρα XX και XXXVI της ΓΣΔΕ.
- 9 Με την προσβαλλόμενη απόφαση, η Επιτροπή απέρριψε την καταγγελία: α) όσον αφορά την πρακτική των διαφορικών φόρων, χωρίς να αρνηθεί την ύπαρξή της, για το λόγο ότι δεν αντίκειται σε κανένα από τους κανόνες του διεθνούς δικαίου τους οποίους επικαλέστηκε στην καταγγελία της η Fediol και β) όσον αφορά την ύπαρξη ποσοτικών περιορισμών κατά την εξαγωγή σπόρων σόγιας, για το λόγο ότι η καταγγελία δεν περιείχε κανένα σχετικό αποδεικτικό στοιχείο.

- 10 Κατά τη διαδικασία ενώπιον του Δικαστηρίου η προσφεύγουσα δεν αμφισβήτησε τον ισχυρισμό της Επιτροπής σχετικά με την έλλειψη αποδείξεων ως προς την ύπαρξη ποσοτικών περιορισμών κατά τις εξαγωγές σπόρων σόγιας. Η ουσία της διαφοράς αφορά επομένως μόνο το χαρακτηρισμό που δόθηκε, με την προσβαλλόμενη πράξη, στην πρακτική των διαφορικών φόρων, πράξη κατά την οποία η πρακτική αυτή δεν ήταν αντίθετη προς τις διατάξεις της ΓΣΔΕ, τις οποίες επικαλέστηκε η Fediol.
- 11 Η Fediol υποστηρίζει στην προσφυγή της ότι η πρακτική των διαφορικών φόρων είναι αντίθετη προς τα άρθρα III, XI και XXIII της ΓΣΔΕ· είναι αντίθετη επίσης προς το άρθρο XX της ΓΣΔΕ, το οποίο επικαλέστηκε η Fediol στις παρατηρήσεις που υπέβαλε στην Επιτροπή στις 9 Μαΐου 1986 και τις οποίες δεν εξέτασε η Επιτροπή στην προσβαλλόμενη πράξη.
- 12 Στην έκθεση για την επ' ακροατηρίου συζήτηση αναπτύσσονται διεξοδικώς τα πραγματικά περιστατικά, η διαδικασία, οι λόγοι ακυρώσεως και τα επιχειρήματα των διαδίκων. Τα στοιχεία αυτά της δικογραφίας δεν επαναλαμβάνονται κατωτέρω, παρά μόνο καθόσον απαιτείται για τη συλλογιστική του Δικαστηρίου.

Επί του παραδεκτού

- 13 Η Επιτροπή θεωρεί ότι η προσφυγή είναι απαράδεκτη, επειδή κανείς από τους προβαλλόμενους λόγους δεν είναι παραδεκτός. Κατά την Επιτροπή, οι μόνοι λόγοι, που θα μπορούσαν να προβληθούν στο πλαίσιο της δικαστικής προστασίας που παρέχει στον καταγγέλλοντα ο κανονισμός 2641/84, θα μπορούσαν να αντληθούν από τη μη τήρηση των διαδικαστικών εγγυήσεων, την πρόδηλη παράβαση ορισμένων διατάξεων του κοινοτικού δικαίου ή τη σοβαρή κατάχρηση εξουσίας εκ μέρους της Επιτροπής, που είχε ως αποτέλεσμα να καταστήσει άνευ περιεχομένου τις παρεχόμενες από τον εν λόγω κανονισμό διαδικαστικές εγγυήσεις.
- 14 Κατά την Επιτροπή, ο καταγγέλλων απαράδεκτως προβάλλει λόγους ακυρώσεως που βάλουν κατά του περιεχομένου των αποφάσεών της, καθόσον η αρμοδιότητά της να καθορίζει το συμφέρον της Κοινότητας κατά τις δύο προεκτεθείσες φάσεις δεν περιλαμβάνει μόνο την άσκηση ευρείας διακριτικής ευχέρειας, αλλά και τη συνεκτίμηση πολιτικών θεωρήσεων που εκφεύγουν του δικαστικού ελέγχου. Επομένως, ο καταγγέλλων ουδέποτε μπορεί να προσβάλει την τελική πράξη περατώσεως της διαδικασίας, προβάλλοντας ισχυρισμούς που αφορούν το συμφέρον της Κοινότητας. Ούτε

μπορεί, κατά συνέπεια, να αμφισβητήσει τις λουπές εκτιμήσεις στις οποίες προέβη η Επιτροπή κατά τη διάρκεια της εν λόγω διαδικασίας.

- 15 Πρέπει να διευκρινιστεί σχετικά ότι η προσβαλλόμενη πράξη δεν περιλαμβάνει καμιά εκτίμηση σχετικά με το συμφέρον της Κοινότητας στην κίνηση της εξεταστικής διαδικασίας ή σχετικά με τη ζημία ή την απειλή ζημίας που προκύπτει από την εν λόγω πρακτική για την οικεία παραγωγή της Κοινότητας. Η προσβαλλόμενη πράξη περιορίζεται, πράγματι, να χαρακτηρίσει την πρακτική των διαφορικών φόρων ως μη αντίθετη προς τις διατάξεις της ΓΣΔΕ.
- 16 Επειδή ο χαρακτηρισμός αυτός δόθηκε πριν και ανεξάρτητα από την εκτίμηση του συμφέροντος της Κοινότητας, πρέπει να εξεταστεί αυτοτελώς. Δεν τίθεται, επομένως, το ζήτημα αν η εκτίμηση του κοινοτικού συμφέροντος από την Επιτροπή εκφεύγει ή όχι του δικαστικού ελέγχου.
- 17 Ο λόγος αυτός απαραδέκτου πρέπει, επομένως, να απορριφθεί.
- 18 Η Επιτροπή υποστηρίζει στη συνέχεια ότι, όταν, όπως εν προκειμένω, η απόφασή της αφορά ερμηνεία των διατάξεων της ΓΣΔΕ, ο καταγγέλλων απαραδέκτως προβάλλει ισχυρισμούς κατά της ερμηνείας αυτής, διότι η ερμηνεία που δίνει η Επιτροπή στον όρο « αθέμιτη εμπορική πρακτική » και στους κανόνες του διεθνούς δικαίου, ιδίως εκείνους της ΓΣΔΕ, στα πλαίσια του κανονισμού 2641/84, δεν υπόκειται στον έλεγχο του Δικαστηρίου, παρά μόνο κατά το μέτρο που η μη τήρηση ή η εσφαλμένη εφαρμογή των κανόνων αυτών συνιστά παράβαση των διατάξεων του κοινοτικού δικαίου που γεννούν απευθείας και εξατομικευμένα δικαιώματα για τους ιδιώτες· οι ίδιοι οι κανόνες της ΓΣΔΕ δεν είναι, όμως, επαρκώς σαφείς για να γεννήσουν τέτοια δικαιώματα προς όφελος των ιδιωτών.
- 19 Πρέπει να υπομνηστεί σχετικά ότι το Δικαστήριο έκρινε επανειλημμένα ότι διάφορες διατάξεις της ΓΣΔΕ δεν μπορούσαν να γεννήσουν δικαίωμα των υπηκόων της Κοινότητας να τις επικαλούνται ενώπιον των δικαστηρίων (απόφαση της 12ης Δεκεμβρίου 1972, *International Fruit Co.*, 21 έως 24/72, Rec. 1972, σ. 1219· απόφαση της 24ης Οκτωβρίου 1973, *Schlüter*, 9/73, Rec. 1973, σ. 1135· απόφαση της 16ης Μαρτίου 1983, *SIOT*, 266/81, Συλλογή 1983, σ. 731· απόφαση της 16ης Μαρτίου 1983, *SPI* και *SAMI*,

267 έως 269/81, Συλλογή 1983, σ. 801). Δεν μπορεί, ωστόσο, να συναχθεί από τη νομολογία αυτή ότι οι ιδιώτες δεν μπορούν να επικαλεστούν ενώπιον του Δικαστηρίου τις διατάξεις της ΓΣΔΕ, προκειμένου να ελεγχθεί αν η συμπεριφορά που καταγγέλλεται με καταγγελία υποβληθείσα δυνάμει του άρθρου 3 του κανονισμού 2641/84 συνιστά αθέμιτη εμπορική πρακτική υπό την έννοια του εν λόγω κανονισμού. Πράγματι, οι διατάξεις της ΓΣΔΕ συνιστούν μέρος των κανόνων του διεθνούς δικαίου, στους οποίους παραπέμπει το άρθρο 2, παράγραφος 1, του κανονισμού αυτού, σύμφωνα με ερμηνεία που επιβεβαιώνεται από τον συνδυασμό της δεύτερης και της τέταρτης αιτιολογικής σκέψης του ίδιου κανονισμού.

- 20 Πρέπει να παρατηρηθεί επίσης ότι, όπως έκρινε το Δικαστήριο με τις αποφάσεις της 12ης Δεκεμβρίου 1972, *International Fruit Co.*, της 24ης Οκτωβρίου 1973, *Schlüter*, και της 16ης Μαρτίου 1983, *SPI και SAMI*, ό.π., δεν αμφισβητείται ότι τις διατάξεις της ΓΣΔΕ χαρακτηρίζει μεγάλη ελαστικότητα, ιδίως αυτές που αφορούν τις δυνατότητες εξαιρέσεως, τα μέτρα που μπορούν να θεσπιστούν σε περίπτωση εξαιρετικών δυσχερειών και το διακανονισμό των διαφορών μεταξύ των συμβαλλομένων μερών. Η εκτίμηση αυτή δεν εμποδίζει, πάντως, το Δικαστήριο να ερμηνεύει και να εφαρμόζει τους κανόνες της ΓΣΔΕ υπό το πρίσμα ορισμένης περιπτώσεως, προκειμένου να εξετάσει αν ορισμένες εμπορικές πρακτικές πρέπει να θεωρηθούν ασυμβίβαστες προς τους κανόνες αυτούς. Οι διατάξεις της ΓΣΔΕ έχουν δικό τους περιεχόμενο που πρέπει να συγκεκριμενοποιείται εκάστοτε διά της ερμηνευτικής οδού ενόψει της εφαρμογής τους.
- 21 Τέλος, το γεγονός ότι η ΓΣΔΕ προβλέπει στο άρθρο XXIII ειδική διαδικασία για το διακανονισμό των διαφορών μεταξύ των συμβαλλομένων μερών δεν μπορεί να αποκλείσει την ερμηνευτική αρμοδιότητα του Δικαστηρίου. Όπως έκρινε το Δικαστήριο στην απόφαση της 26ης Οκτωβρίου 1982 (*Kupferberg*, 104/81, Συλλογή 1982, σ. 3641), σχετικά με τις μικτές επιτροπές που συστήθηκαν με τις συμφωνίες ελεύθερου εμπορίου και στις οποίες ανατέθηκε η διαχείριση και η ορθή εκτέλεση των συμφωνιών αυτών, το γεγονός και μόνο ότι τα συμβαλλόμενα μέρη έχουν δημιουργήσει ιδιαίτερο θεσμικό πλαίσιο για διαβουλεύσεις και διαπραγματεύσεις μεταξύ τους σχετικά με την εκτέλεση της συμφωνίας δεν είναι αρκετό για να αποκλειστεί κάθε εφαρμογή της συμφωνίας αυτής από τα δικαστήρια.
- 22 Κατά συνέπεια, εφόσον ο κανονισμός 2641/84 παρέχει στους ενδιαφερόμενους επιχειρηματίες το δικαίωμα να επικαλούνται τις διατάξεις της ΓΣΔΕ στην καταγγελία που υποβάλλουν στην Επιτροπή, προκειμένου να αποδειχθεί ο αθέμιτος χαρακτήρας των εμπορικών πρακτικών, από τις οποίες θεωρούν ότι ζημιώνονται, οι ίδιοι αυτοί επιχειρηματίες έχουν το δικαίωμα να προσφύγουν στο Δικαστήριο για να υποβάλουν σε έλεγχο νομιμότητας την απόφαση της Επιτροπής που αποτελεί εφαρμογή των διατάξεων αυτών.

- 23 Ενόψει των προεκτεθέντων, η ένσταση απαραδέκτου που προβλήθηκε από την Επιτροπή πρέπει να απορριφθεί.

Επί της ουσίας

- 24 Ως προς την ουσία, η προσφεύγουσα προβάλλει λόγους που αφορούν το ασυμβίβαστο των επίδικων εμπορικών πρακτικών προς ορισμένες διατάξεις της ΓΣΔΕ.

Ως προς το άρθρο III της ΓΣΔΕ

- 25 Η προσφεύγουσα ισχυρίζεται ότι η πρακτική των διαφορικών φόρων αντίκειται στο άρθρο III της ΓΣΔΕ.

- 26 Το άρθρο III, παράγραφος 1, της ΓΣΔΕ ορίζει ότι « τα συμβαλλόμενα μέρη αναγνωρίζουν ότι οι εσωτερικοί φόροι και άλλαι επιβαρύνσεις ως και οι νόμοι, κανονισμοί και λεπτομερείς νομικά διατάξεις, οι αφορώντες την εν τω εσωτερικώ πώλησιν, προσφοράν προς πώλησιν, αγοράν, μεταφοράν, διανομήν ή χρήσιν των προϊόντων και οι εσωτερικοί ποσοτικοί διακανονισμοί, οι ρυθμίζοντες καθ' ορισμένας ποσότητας ή αναλογίας μίξιν, κατεργασίαν ή χρήσιν ορισμένων προϊόντων, δεν θα έδει να εφαρμόζονται ως προς τα εισαγόμενα ή τα εγχώρια προϊόντα κατά τρόπον ώστε να παρέχεται προστασία εις την εγχωρίαν παραγωγήν ».

- 27 Πρέπει να γίνει δεκτόν ότι η διάταξη αυτή αφορά μόνο τους φόρους και λοιπές επιβαρύνσεις, καθώς και τις διατάξεις που αφορούν την εσωτερική αγορά και έχουν προστατευτικό αποτέλεσμα. Κατά συνέπεια, οι καταγγελλόμενοι φόροι της Αργεντινής, που επιβαρύνουν αποκλειστικά τα εξαγόμενα προϊόντα, δεν εμπίπτουν στο πεδίο εφαρμογής της διατάξεως αυτής.

- 28 Η προσφεύγουσα υποστηρίζει, ωστόσο, ότι το άρθρο III της ΓΣΔΕ δεν αποβλέπει μόνο στην κατάργηση κάθε διακρίσεως σε βάρος των εισαγομένων προϊόντων μέσω

συστήματος εσωτερικών φορολογικών επιβαρύνσεων, όπως το προκείμενο, αλλά και στην αποτροπή ζημιών από σύστημα διαφορικών φόρων κατά την εξαγωγή στην παραγωγή τρίτης χώρας, προς την οποία εξάγονται τα προϊόντα αυτά.

- 29 Η άποψη αυτή δεν μπορεί να γίνει δεκτή. Συγκεκριμένα, το άρθρο III της ΓΣΔΕ αποβλέπει στην αποτροπή κάθε διακρίσεως των εισαγομένων προϊόντων σε σχέση με τα εγχώρια ως προς τις φορολογικές επιβαρύνσεις και τις εσωτερικές διατάξεις και δεν μπορεί, επομένως, να εφαρμοστεί σε περίπτωση όπως η προκείμενη, η οποία αφορά σύστημα διαφορικών φόρων κατά την εξαγωγή που επιβαρύνουν μόνον ορισμένες κατηγορίες εγχωρίων προϊόντων.
- 30 Κατά συνέπεια, ο λόγος ακυρώσεως που αφορά την παράβαση του άρθρου III της ΓΣΔΕ πρέπει να απορριφθεί.

Ως προς το άρθρο XI της ΓΣΔΕ

- 31 Κατά το άρθρο XI, παράγραφος 1, της ΓΣΔΕ, « ουδέν συμβαλλόμενο μέρος θα καθιερώση ή διατηρήση επί εισαγωγής προϊόντος προερχομένου εκ του εδάφους ετέρου συμβαλλομένου μέρους ή επί εξαγωγής ή πωλήσεως προς εξαγωγήν προϊόντος προοριζομένου διά το έδαφος ετέρου συμβαλλομένου μέρους, απαγορεύσεις ή περιορισμούς άλλους πλην δασμών, φόρων ή άλλων επιβαρύνσεων, είτε η εφαρμογή των περιορισμών τούτων πραγματοποιείται μέσω ποσοτώσεων, αδειών εισαγωγής ή εξαγωγής ή διά παντός άλλους τρόπον ».
- 32 Κατά την προσφεύγουσα, ορισμένα στοιχεία του συστήματος των διαφορικών φόρων, ιδίως ο καθορισμός τεχνητών τιμών αναφοράς ως βάσεως υπολογισμού των διαφορικών φόρων που επιβαρύνουν τα προϊόντα που έχουν ως βάση τη σόγια και προορίζονται προς εξαγωγή, έχουν αυτοτελή χαρακτήρα σε σχέση με τους φόρους που αποκλείονται από την απαγόρευση του άρθρου XI της ΓΣΔΕ και συνιστούν μέτρα ισοδυνάμου αποτελέσματος προς ποσοτικούς περιορισμούς. Αντίκεινται, επομένως, στο εν λόγω άρθρο, το οποίο, αναφερόμενο σε « περιορισμούς ... διά παντός άλλου τρόπον », δεν τονίζει τη μορφή, αλλά τα αποτελέσματα των εν λόγω μέτρων.

- 33 Πρέπει να παρατηρηθεί σχετικά ότι, όπως προκύπτει από τη διατύπωσή του, το άρθρο XI, παράγραφος 1, της ΓΣΔΕ αποκλείει από το πεδίο εφαρμογής του τους περιορισμούς που απορρέουν, μεταξύ άλλων, από φόρους ή άλλες επιβαρύνσεις, πράγμα που δεν αμφισβητείται από την προσφεύγουσα. Εν προκειμένω όμως τα καταγγελλόμενα μέτρα είναι φόροι κατά την εξαγωγή και δεν αποβάλλουν το χαρακτήρα τους αυτόν, αντίθετα από την άποψη της προσφεύγουσας, λόγω του ότι υπολογίζονται κατά τεχνητό τρόπο.
- 34 Ο λόγος αυτός πρέπει, επομένως, να απορριφθεί.

Ως προς το άρθρο XX της ΓΣΔΕ

- 35 Το άρθρο XX ορίζει ότι τα συμβαλλόμενα μέρη μπορούν να θεσπίζουν ορισμένα μέτρα αποκλίνοντα από τις διατάξεις της ΓΣΔΕ, υπό τον όρον ότι τα μέτρα αυτά δεν συνιστούν ούτε μέσο αυθαίρετης ή αδικαιολόγητης διάκρισης μεταξύ χωρών όπου υφίστανται οι ίδιες συνθήκες ούτε συγκεκαλυμμένο περιορισμό του διεθνούς εμπορίου. Μεταξύ των επιτρεπόμενων εξαιρετικών μέτρων αναφέρονται τα συνεπαγόμενα

« ι) περιορισμό των εξαγωγών πρώτων υλών παραγομένων εν τω εσωτερικώ της χώρας και απαιρητήτων προς εξασφάλισιν των αναγκαίων ποσοτήτων πρώτων υλών εις εγχώριαν βιομηχανίαν κατεργασίας εις περιόδους καθ' ας η εν τω εσωτερικώ τιμή τοιούτων υλών συγκρατείται κάτω της διεθνούς τιμής συνεπεία γενικότερου κρατικού σχεδίου σταθεροποιήσεως, υπό την επιφύλαξιν ότι οι τοιούτοι περιορισμοί δέον να μη έχωσι ως συνέπειαν αύξησιν των εξαγωγών ή της παρεχομένης προστασίας εις την ως άνω εγχώριαν βιομηχανίαν και να μην αντιτίθενται προς τας σχετικάς με την αρχήν της διακρίσεως διατάξεις της παρούσης συμφωνίας ».

- 36 Κατά την προσφεύγουσα, από τη διάταξη αυτή προκύπτει γενική απαγόρευση των μέτρων που συνεπάγονται περιορισμούς κατά την εξαγωγή που έχουν ως αποτέλεσμα την προστασία της οικείας εγχώριας βιομηχανίας, όταν δεν συντρέχουν οι προϋποθέσεις που καθιστούν δυνατή μια εξαίρεση.

- 37 Πρέπει να παρατηρηθεί σχετικά ότι το άρθρο XX, στοιχείο ι), της ΓΣΔΕ εισάγει εξαίρεση από τις απαγορεύσεις των άλλων διατάξεων της ΓΣΔΕ: προϋποθέτει, επομένως, την ύπαρξη απαγορεύσεως προβλεπόμενης από άλλη διάταξη, από την οποία εισάγει εξαίρεση. Κατά συνέπεια, από το άρθρο αυτό δεν μπορεί να συναχθεί αυτοτελής γενική απαγόρευση.
- 38 Επομένως, και ο λόγος αυτός πρέπει να απορριφθεί.

Ως προς το άρθρο XXIII της ΓΣΔΕ

- 39 Το άρθρο XXIII, παράγραφος 1, της ΓΣΔΕ έχει ως εξής:

« Εις περίπτωσιν καθ' ην συμβαλλόμενο μέρος θεωρεί ότι αντάλλαγμα¹ τι, ούτινος απολαύει αμέσως ή εμμέσως βάσει της παρούσης συμφωνίας, εκμηδενίζεται ή τίθεται εν κινδύνω ή ότι η επίτευξις σκοπού τινός εκ των της παρούσης συμφωνίας παρεμποδίζεται συνεπεία:

- α) της παρ' ετέρου συμβαλλομένου μέρους μη εκπληρώσεως των κατά την παρούσαν συμφωνίαν υποχρεώσεών του, ή
- β) της παρ' ετέρου συμβαλλομένου μέρους εφαρμογής ορισμένου μέτρου είτε τούτο αντιτίθεται προς τας διατάξεις της παρούσης συμφωνίας είτε μη, ή
- γ) της υπάρξεως οιασδήποτε άλλης καταστάσεως,

το ως άνω συμβαλλόμενον μέρος δύναται να προβεί εις εγγράφους παραστάσεις ή προτάσεις προς το έτερον ή τα έτερα συμβαλλόμενα μέρη, άτινα κατά τη γνώμην του ενέχονται εις την περίπτωσιν, προς τον σκοπόν όπως επιτύχη ικανοποιητικήν διευθέτησιν του ζητήματος. Παν συμβαλλόμενον μέρος προειδοποιηθέν ούτω θέλει εξετάσει μετ' ευμενείας τας γενομένας προς αυτό παραστάσεις ή προτάσεις. »

1 — Σ. τ. Μ.: πλεονέκτημα.

- 40 Η παράγραφος 2 του ίδιου άρθρου θεσπίζει τη διαδικασία που ακολουθείται « εάν δεν επιτευχθεί ικανοποιητική διευθέτησις παρά των ενδιαφερομένων μερών εντός ευλόγου χρονικού διαστήματος ή εάν η δυσκολία είναι του τύπου του αναφερομένου υπό εδάφιο γ), της πρώτης παραγράφου, του παρόντος άρθρου ».
- 41 Η προσφεύγουσα προβάλλει διαφόρους ισχυρισμούς, στηριζόμενους στην άποψη ότι οι διατάξεις αυτές περιέχουν απαγόρευση κάθε συμπεριφοράς που εκμηδενίζει ή διακυβεύει πλεονέκτημα που απορρέει από τη ΓΣΔΕ ή τους στόχους της. Ισχυρίζεται ότι εν προκειμένω θίγεται πλεονέκτημα που απορρέει από την ΓΣΔΕ, είτε επειδή η πρακτική των διαφορικών φόρων αντιτίθεται σε ορισμένες υποχρεώσεις που απορρέουν από την ΓΣΔΕ [άρθρο XXIII, παράγραφος 1, στοιχείο α)], είτε επειδή θίγει τη δικαιολογημένη εμπιστοσύνη της Κοινότητας [άρθρο XXIII, παράγραφος 1, στοιχεία β) και γ)].
- 42 Αρκεί να γίνει δεκτό σχετικά ότι το άρθρο XXIII της ΓΣΔΕ δεν περιέχει, από μόνο του, κανένα ειδικό κανόνα ουσιαστικού δικαίου, η παράβαση του οποίου να θεμελιώνει την ύπαρξη αθέμιτης εμπορικής πρακτικής. Η διάταξη αυτή έχει απλώς ως αντικείμενο να καθορίσει τη διαδικασία που μπορεί να ακολουθήσει ένα συμβαλλόμενο μέρος, στο πλαίσιο της ΓΣΔΕ, όταν εκμηδενίζεται ή διακυβεύεται πλεονέκτημα που απορρέει γι' αυτό από την ΓΣΔΕ, εξαιτίας της συμπεριφοράς άλλου συμβαλλόμενου μέρους, και μάλιστα ακόμη και στην περίπτωση που η εν λόγω συμπεριφορά δεν αντίκειται στις διατάξεις της ΓΣΔΕ.
- 43 Συνεπώς, ο λόγος αυτός πρέπει να απορριφθεί.

Επί των δικαστικών εξόδων

- 44 Κατά το άρθρο 69, παράγραφος 2, του κανονισμού διαδικασίας, ο ηττηθείς διάδικος καταδικάζεται στα έξοδα. Εντούτοις, κατά την παράγραφο 3, πρώτο εδάφιο, του ίδιου άρθρου, το Δικαστήριο μπορεί να συμψηφίσει τα έξοδα ολικώς ή μερικώς σε περίπτωση μερικής ήττας των διαδίκων. Επειδή η Επιτροπή ηττήθηκε ως προς τους ισχυρισμούς της κατά του παραδεκτού της προσφυγής, τα έξοδα πρέπει να συμψηφιστούν.

Για τους λόγους αυτούς

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ

αποφασίζει:

- 1) Απορρίπτει την προσφυγή.
- 2) Κάθε διάδικος φέρει τα δικαστικά του έξοδα.

Due	Koormans	Joliet	O'Higgins	Grévisse
Mancini		Κακούρης		Schockweiler
Moitinho de Almeida		Rodríguez Iglesias		Diez de Velasco

Δημοσιεύτηκε σε δημόσια συνεδρίαση στο Λουξεμβούργο στις 22 Ιουνίου 1989.

Ο γραμματέας
J.-G. Giraud

Ο πρόεδρος
O. Due